

Forfatter: Stuckenbergs, Viggo

Titel: DEN 3DJE OKTOBER 1885

Citation: Stuckenbergs, Viggo: "DEN 3DJE OKTOBER 1885", i Stuckenbergs, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 64. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenbergs02-shoot-workid61180/facsimile.pdf>
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

hjem knytter ej Næven, hvem springer ej frem
og viser, hvad Æren den vejer,
naar ud man ham jager med Vold af hans Hjem
og slagter det bedste han ejer?

Og Forsaaret raaber sit brede: staa op!
og Ekkoet svarer med Bulder.
Om Vagtilden griner den væbnede Trop
ad Drønet, der vækkende tuller;
kast Spydet i Tidel! I træffer ej her
paa Engle i skinnende Klæder!
naar Folket sig rejser, faar rødmende Skær
de Liljer, der gror, hvor det træder!

DEN 3DE OKTOBER 1885

Det knitred frem, det blussed op derude,
hvor Folket stille mødes Mand med Mand,
der faldt et Skær paa hver en Hytterude
som Ild fra Solnedgangens Purpurbrand;
og Skæret laa i Blicken over Vandet
med hede Straaler imod Himlen spændt,—
det var iffor. Da bredtes over Landet
det Bud, at Slottet, Kristiansborg, var brændt.

Paa Nattehimlen stod en Krone tegnet
saa gyldent glødende og flammeblank,
at Hytterudens Skær derude blegned,
og Branden, som i Folket ulmed, sank;
hver Mand til Æresvagt om Slottet stilled
og stod der tavs, til Morgenlyset skar
i Øjet ham og strøg det Flanumebilled
af Kronen, som den mørke Himmel bar.

Men Mornens Lys var en Oktobermorgens
hestkolde, blege, taageslørte Skær,
og Folket trak sig hjem, og Kongeborgens
forladte Tomt laa hen for Vind og Vejr;
ind over Landet jog de svære Byger
med Hagl og Blæst og vinteragtig Slud,
et saadant Vejr, som alle Solglint stryger
og fejer Somrens sidste Rester ud.

Den kolde Storm for frem med Junkerbrammen
og øved Voldsfærd mod det hele Land
til, næret af dens vilde Windstød, Flammen,
der før laa ulmende, slog ud i Brand;
og Stormen lo hoverende og strøde
i trodsigt Overmod dens Gnister ud, —
det brænder Landet over nu med røde,
blodrøde Luer, tændt paa Stormens Bud.

Og Branden gløder ind i Nattehimlen
et Skær, som svider Øjnene til Graad, —
men Stormen hvirrer rundt i Glædevrimlen
og jager Røgen op og hujer kaed.
Du stærke Storm! er da dit Maal at blotte
en øde Tomt, der staar fra Nattens Brand,
hvor der er brændt mer end Alverdens Slotte:
et Sprog, et samlet Folk, et Flag, et Land?

SPRING UD! DU LILLE DANMARK!

Spring ud! du lille Danmark!
paa Hovedet ud i det skyllende Hav!
du trænger til Storvask!